Сіра ти сіра. Темна. Розхристана. Сльози не перли – рубіни кривавії.
Усмішка стомлена. Жалем повитая. Очи – ласкаві.
Слава зів’яла. Сіре мовчання. Таємне. Сміху не чути. Темно.
Діти, ой діти. Темні, замучені. Душі безкрилі – отрутою знаджені.
Погляди хворі. Скуті самітністю. Плечі обтяжені.
Люто-скажені соняшну радість убили…
Млисто. Темно, похило.
Мати, ой мати! Теми, безсила… Помацки діти голодні блукають.
Руки криваві їх. Ноги поранені. Раю шукають…
Їх колисаєш прозорою ласкою —
Тихою казкою.